

смушаватъ. Това сж само методи, които изяснявамъ, но въ всѣка една бесѣда има една основна мисль, която трѣбва да остане въ ума ви. Вие идвате при мене и носите своята свѣщъ, обаче нѣмате запалка, съ която да я запалите. Питате ме, мога ли да ви я запаля. Азъ мога да ви я запаля, но не обръщайте внимание на моитѣ особености. Азъ мога да бръкна въ джоба си, да извадя една кутийка, да я развия отъ книжката ѝ, но всички тия нѣща ще ги оставите на страна. Вие ще чакате тихо и спокойно. За васъ е важенъ онзи моментъ — да извадя една клечка кибритъ, да драсна и да запаля вашата свѣщъ. А това, отъ гдѣ ще извадя този кибритъ, какъ ще го развивамъ, какво ще ви говоря, какви пояснения, какви допълнения ще ви давамъ, не е важно. Важното е изваждането на клечката кибритъ и запалването на вашата свѣщъ. Като запаля свѣщъта ви, ще кажете: радвамъ се, че ми запали свѣщъта, та сега ще може да вървимъ заедно. Казва единъ стихъ отъ Писанието: „Ако трѣбва да запаля своята свѣщъ, отъ Словото Божие трѣбва да я запаля, за да гори безъ да изгаря. А сега ние имаме едно извратено понятие, че всички нѣща, които живѣятъ горятъ. Да, горятъ, но изгарятъ, а свѣщъ, запалена отъ Божествения огънь, гори и не изгасва. Туй вѣчно горение ние наричаме законъ на растене. Ами че ако вие погледнете на единъ човѣкъ, какво прѣдставлява той? — Той е една запалена свѣщъ, която расте на Божествения